

ærede Medlem fandt tillige Grund til at ytre Betænkelighed med Hensyn til, at Staten overhovedet inddrager disse Penge fra Statsanstalten. Han fandt at burde forvare sig over for det Præcedens, som kunde ligge heri. Jeg maa da gøre opmærksom paa, at Statens Ret til at inddrage disse Penge er ganske uomtvistelig; den er udtrykkelig fastslaaet i Loven af 18. Juli 1870 og er ikke den fjerneste Tvivl undergiven. Det ærede Medlems Reservation vil da nærmest komme til at gaa ud paa, at den Omstændighed, at Staten inddrager Penge, som tilkomme den, ikke skal være Præcedens for, at Staten ogsaa kan inddrage Penge, som ikke tilkomme den. En saadan Reservation har jeg ikke noget imod at tiltræde.

Ellinger: Det foreliggende Forslag forudsætter jo forsikringstekniske Kundskaber til at pløje det helt igennem, og Sagen tager i hvert Fald Tid, om vi end have faaet de reglementerede 8 Dage dertil. Jeg beklager mig heller ikke over, at Tiden ikke er længere. Men Forslaget behandler en saa vanskelig Materie, at man i den Tid ikke har kunnet gennempløje det tilstrækkelig grundigt. Dette er jo ogsaa kommet frem fra andre ærede Taleres Side, og de have derfor udtalt deres Anbefaling for Forslaget med al mulig Reservation. Ogsaa jeg vil anbefale Forslaget, *ikke* til Gennemførelse, men til en grundig Behandling i et Udvalg.

Den ærede Minister udtalte nu, saa vidt jeg forstod ham, at her var Tale om at inddrage 11 Mill. Kr., som Staten ifølge Lovgivningen havde Ret til at inddrage, til hvilke Formaal Staten ønskede at gøre det. Dette kan vel formelt heller ikke be-
 tivles. Men jeg antager alligevel, at den ærede Minister har været Bold for to Følelser, den ene er Glæden over at kunne præsentere maaske mange undrende her paa Rigsdagen et Sted, hvor man kan faa 11 Millioner Kr., og den anden Følelse, som jeg antager, at den ærede Minister har været lidt Bold for, er den: Er det nu ogsaa rigtigt til disse Formaal, som her er Tale om, at lade disse 11 Mill. Kr. gaa over i Statskassen? Jeg kan ikke komme ind paa, hvorvidt man gaar Interessenternes Interesser for nær. Men det er dog naturligt, naar der er Tale om at inddrage og gøre Anvendelse af Penge, som ere indkomne paa denne Maade i Statsanstalten for Livsforsikring, at deres Anvendelse kommer til at vedrøre be-

slægtede Maal: Opsamling af Penge med det Formaal at skabe Livsforsikring, og hvad dertil hører. Nu vil jeg tillade mig at minde om, at der jo af Regering og Rigsdag er nedsat en Kommission i Fjor, som har den Opgave at tage Spørgsmaalet om en almindelig Forsikring i Befolkningen under Overvejelse. Jeg smigrer mig med, at Stødet dertil blev givet ved et Forslag, jeg for 3 Aar siden fremsatte her i Tinget, og som gik ud paa Oprettelsen af en Stats-spørgs- og -forsørgelsesanstalt. Dette Forslag blev den Gang modtaget med ret almindelig Velvillie, og det gav jo ogsaa Stødet til, at man tog den Tanke op at bruge Statens Midler ikke udelukkende til Forsørgelse og Understøttelse, men at rette Opmærksomheden paa dette at anvende Midlerne til at støtte Befolkningens egen Sparommelighedssans med det Formaal for Øje at skaffe sig gode Dage, naar man blev gammel.

Jeg maa maaske ganske kort nævne, at det Maal, jeg havde sat mig ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag, var ved Tilskud fra Staten at naa til, at hver ugift Mand eller Kvinde kunde faa 500 Kr. at leve af paa deres gamle Dage og hvert Ægtepar 750 Kr. Og med Hensyn til de Forpligtelser, som Staten derved paatog sig, skal jeg minde om, at jeg i en Beregning, der ledsagede Anmærkningerne, anførte, at hvis der i Tidens Løb kom Ligevægt, saaledes at der kom en stadig Tilgang og en tilsvarende Afgang, og denne Kasse omfattede 400,000 Mennesker, det vil sige $\frac{1}{6}$ af Landets Befolkning, saa vilde Maksimumstilskuddet fra Statens Side blive $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr. om Aaret, og gaa vi videre til at sige, at det skal gælde for hele Befolkningen, vil det altsaa blive det seksdobbelte som Maksimum. Men derfra gaar jo saa en Mængde Ting, blandt andet dette, at en større Del af Befolkningen jo slet ikke trænger til at faa Statens Støtte paa deres gamle Dage. Naar der nu henses til, at vi i Øjeblikket give, saa vidt jeg husker, godt og vel 5 Mill. Kr. om Aaret til en Alderdomsunderstøttelse, som jo anses for at være utilfredsstillende, er det jo klart, at Staten har Midler til uden Vanskeligheder at frembringe et overordentlig stort Gode for Befolkningen. Og de Præmier, der var Tale om at betale den Gang, vare saa lave, at man ogsaa fra Arbejderpartiets Side erklærede dem ikke for at være høje, kun at man maatte være paa det rene med, at man ikke fik den fattigste Del af Befolkningen med. De Tanker, som den Gang kom